

ADULTI

6

Kokulur qëndroi jeta gjatë!

Vegime të vjetra pa pushuar,
sulmojnë mendjen time të lodhur,
s'dua t'u vë pritë i trishtuar
për bezdinë kësaj nate vetmuar.

Erdhi edhe vegimi yt papritur,
belica ime, tërzori im.
Si dallgët trazojnë bregdetin
dremitur,
trazove të vrerosurin shpirtin tim.

Ike në mjegullnajat e kohës n'përrjetsi.
Të humba kur prisja si pranvera
të shpërthejne hiret e tua plot freski,
por mortja e zezë, o jetëshkurtër,
të priste te dera...

Me ngushëlluan pikëlluar agimet,
era më ledhatoi e vajtoi për ty.
Dielli përlotur s'lëshoi gjatë rrezet
si akuli plot dritë ,ngrohtësi.

Dhe pranvera erdhi vonuar,
pa korin gazmor të zogjve,
pa vrullin e lumenjve nga ngricat
çliruar,
pa blerimin e njomë qyteteve, varrezave...

Në zi u veshën ditët e të gjitha stinëve,
atë vit të kobshëm s'u ndie hare, gëzim.
Për çudi, as dasma afër katundeve,
dimrit stuhia rrëzoi shtyllat e dritës
me trishtim.

As në qiell netët s'ndisinin yje,
as hëna s'nxori medalionin e artë,
me të zeza dhe atë e vishnin retë,
në errësirë kokulur qëndroi për mua
jeta gjatë...

Ti, gareja ime, sot i penit burim,
me atë kohë të lumtur thellë vetes skalitur.
Aq shpejt për ty s'prisja ngushëllim
dhe plagë të thellë zemrës zhuritur.

CC7. A
SE2. A

6

Tu la mia gioia oggi fonte di sofferenze
A capo chino resto la vita a lungo.
Così presto per te non m'aspettavo condoglianze
Vecchie visioni all'infinito
assalgono il mio cervello stanco
non voglio impedirle, rattristito
dal fastidio in questa notte solitario.

La tua visione venne improvvisa
idolo mio, disperatamente
come le onde agitano la riva
che sonnechia
agitasti la mia anima dolente.

Andasti nelle nebbie del tempo in infinito
ti persi proprio quando avevo voglia
di veder spuntare le tue grazie in primavera
ma la morte, o sfortunata t'aspettava alla soglia.

Mi consolarono desolato le aurore
il vento m'accarezzo' e per te pianse
Il sole lacrimato-fonte di luce e calore
i suoi raggi come frecce non espanse

Anche la primavera venne in ritardo
senza i gridi festosi degli uccelli

senza l'impeto del fiume dal ghiaccio liberato
senza il verde tenero di villaggi e cimiteri...

SE2. A

In nero si vestirono tutte le stagioni
quell'anno funebre allegria non si senti'
stranamente ne' nozzi nei dintorni
d'inverno la tempesta i pilastri demoli'.

SE2
6

Nel cielo le notti non accendevano le stelle
Ne' la luna mostro' il medaglione d'oro
in nero anch'essa si vestiva dalle nuvole
a capo chino in tenebre resto la vita a lungo...

Mentre questa e' la traduzione in italiano.

Tu la mia gioia oggi fonte di sofferenze
con quel tempo felice dentro di te scolpito
Così presto per te non m'aspettavo condoglianze
con questo cuore profondamente ferito.

assalgono il mio cervello stanco

Mi consolavano desolato le aurore
il vento m'accarezzo' e per te pianse
Il sole lacrimato-fonte di luce e calore
i suoi raggi come frecce non espanse

Anche la primavera venne in ritardo
senza i gridi festosi degli uccelli